

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרקיו יומן מחיו ארוכי המעש]

54. מתיר אסורים

מחלה ושל השתלה, בתקופה של דחיתת כליה ובריגים של חשתה כבדים, בעותות של שמוחה ובשגרת היום, המoilים האלו, נראים פתאום כאלו נכתבו בדיק עלינו כעת. כל פסוק דבר בדיק על המצב בו אנו שרויים, מתראר את הקשיים וכובטאת את התקווה. "על גבי חרש chorshim", אתה, בורא עולם הרי יודע שכט הספר הזה הוא עלילה אחת שפילה. "אם תחנה עלי מוחנה", אני לא פוחת כלומר, אני כן, אבל מוחיקה בר, בורא עולם, ומנסה לחוש שלות, עוד מעט זה יקרה והרוגע יחוור פנימה. "בקרוב עלי מורעים", והוא כמו הם קרובים. חמיש מאות חוקרים נשלחו לכל רחבי הארץ, לגבות עדויות, לחפש סדקים, אך הם לא מצאו. כמו וכמה אנשים הקשורים לארגון נעצרו, נחקרו, ישבו מושפלים כמוני, ולא נמצא מוצאים. צרי ואוביי אוכלים את בשרי אבל המוה כשלו. בורא עלי גדול מהם, והאמת עוד תצא לאור.

סיימי לבכotta את כל ספר התהילים ונעמדתי לתפילה מנוחה, ברכת ולמלשינים' דיברה אליו בקול חדש. 'וכל הרשותה...' הרינו שמייחסו תפיר לנו את התקיק הזה. נכוון שהוא רק המוחט ומיתוחו הוא בורא עולם שמנה את מארג חיינו, אבל יש מי שניסה, יש מה שהשקייע הרבה רוע על מנת לסגור מפעל חיים של אדם טוב לנו יותר דרך, כמו מודבר היא ברכת 'ולמלשינים'.

כאשר הגיעתי לתפילה 'אביינו מלכנו', נדהמתי לראות עד כמה היא מתאימה למצבנו. כל בקשה כמו נכתבה ממוש עבורנו. "איפה היינו בעשרות השנים האחרונות? שאלתי את עצמי. באמות לא הבנתי, איך לא שמתי לב שהתפילה הכללית היא כל כך אישית?

אנחנו מותפלים כמצות אנשים מולמודה. לא זוכרים שהתפילה כתובה בסידורים היא תפילה אישית למגורי. לא צריך להיות חילוף חולה כדי לכוון ברפאיינו ולא צריך להיות עציר כדי לכוון בברנת 'ולמלשינים'.

פעם, לפני שנים, במסגרת הכנת שיעור באורי תפילה, שאלתי את עצמי מה עניינה של ברכת 'מתיר אסורים'. מותי בן אדם רגיל נהיה עציר ומשחרר ממאסר? למה בדיק מתחוננת הברכה הזאת? או מצאתי בספרים את ההסביר לפיו בכל בוקר כשאדם מצחיח להזין את איבריו שהיו כבולים בשעת השינה, הרי שיש בכך בחינה של יצאה ממאסר. ביום זה קיבلت את מותנת הפשט המילולי של המילים. 'ברוך אתה... מתיר אסורים'. בבקשתו, בידך ה' יכולת להתר את האסורים, אנא עוזר לנו!

מהרגע הוא הברכה קיבלת אצלי כוונה נפרדת. בתחילת כוונה של בקשה ובהמשך כוונת הדריה. כן, זכינו והותרנו מן המאסר, ורק למפרע נדע להבין עד כמה גדולה המותנה. ובعلي? הוא התיידד עם הברכה כבר מזמן. היה עציר וותיק. ומה? וכי עשרה חודשים של דיאליה אינם מעוצר?

יום שלישי, ו' בתשרי תשע"ח
אנשים שואלים איך יכולתי ללכת לבית הספר כשבעלי תלוי ועומד? איך יכולתי להמשיך בשגרה כשהחחים שלי הפוכים ממנה? איך יכולתי לחיות את היום-יום הרגיל כשמציאות חי' כרגע כל כך לא רגילה? למען האמת, אין כאן שאלה כלל. השגרה היא ברכה, יש בכוחה להפיח חיים. היא הסיבה שמכריכה אותך להגיע את הבוקר. לקום. להתקדם. לא לש��ו. לא לעצור. בעצם ההתחיבות אליה, האדם מקבל את הכוח לעוד יום של עשייה. לכל אורך תקופה המעדן, הבוקר שלו המשיך בשגרתו הרגילה שככליה הליכה לבית הספר דרך ביקור בבית משפחחת הרבה לאו, שעוטה הוראה וחזרה הביתה. לעומתו, שעוטה הצהרים שלו היו היכ לא שגרתיות שאפשר.

בכל בוקר, בשעה שהיא בעלי נפרד ממוני בדרכו לחקירות הארכות והמתישות, היה מבקש ממוני שני דברים: "אל תבעט' בייסורים ובבקשה תחפלי עלי" (על האמירה שלו: 'אל תבעט' בייסורים' עוד נדבר בהזדמנות בע"ה). הימים כאמור היו עשרה ימי תשובה, ימים בהם כל אדם משתדל להשקייע בתפילה ומכובן להשתחרר ממוני בבית הכנסת, אך בעלי לא זכה לכך. אי אפשר לתאר כמה צער ועגמות נפש הסבה לו העובה שנאלץ להתפלל ביחידות. עשרה ימי תשובה, כמו כואב להתפלל שחורת וערבית בלי מניין, טוב שניתן להתנחם לפחות בתפילה המנוחה. הוא היה מותפלל אותה עם מספר חוקרים ועובדים שומרו מסורת בתחנת המשטרה, והוא האירה לו את שעוטה החקירה הארכות והמייסרות.

חזרתי מבית הספר. פתחתי את דלת הבית ולקחתי נשימה. שוב הייתה צריכה להתגבר על קולו של הפחד. שוב הייתה צריכה לבלוע את תחשות האין נוחות, להזכיר לעצמי שגם אם החחש של מוצדק ומיכシリ הקלטה מושתלים בכל רחבי הבית, אין לי סודות להסתיר. לא עשינו עוול לאיש ואני יכולה להתנהל כרגע.

נכости הבית. כוס מים, רגע של התרענות והלאה - בעלי מוחכה לתפילות של, עשרה ימי תשובה, אם אין לו את הזמן לומר את פרקי התהילים שלו ולהשקייע בתפילות, עשו זה את ביתר שאת גם בשבילו.

חשתי תחושת אחריות כבדה.

ספר התהילים, יידי

הקרוב, המתוון לי על

השולחן. פתחתי והתחלתי

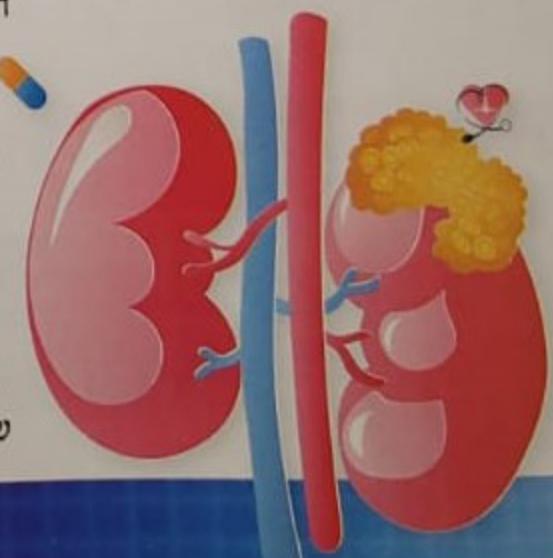
לומר את המoilים. וזה

היה מופלא. אותו

פסוקים שאמרתי

אלפי פעמים בחיי, מילאים

שהיו שגורות בפי בזמןנים של

הבראה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגבירת הבר בבקשתה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעליה

• היו הדברים לזכוי הרבים ולעליהם נשמרו של אברהם ישעה בוגר